

Vigència del mandat del 1r d'octubre de 2017

written by Pau Miserachs | 27 d'abril de 2021

Hi ha diputats al Parlament de Catalunya que defensen l'aplicació del mandat del 1r d'octubre de 2017 com a única via democràtica per arribar a la independència. Reactivar la independència suspesa podria ser una reacció contundent a la permanent posició contrària del govern espanyol.

Però està per veure quina seria aquesta vegada la reacció, si l'acte es queda en ser merament institucional i no compta amb el suport popular com va ser el 1r d'octubre.

Noves destitucions? Nova dissolució anticipada del Parlament? Intervenció de la Generalitat? Infraestructures ocupades pels serveis policials? Llistes negres? Control estatal de Ràdio i Televisió a Catalunya? Il·legalització dels partits independentistes? Més accions judicials contra l'independentisme? Més violència contra Catalunya?

Hem de pagar aquest preu altra vegada per dir allò al que tenim dret? La pregunta és, què convé fer ara que els partits independentistes han obtingut la majoria d'escons al Parlament de Catalunya i poden constituir un govern amb un objectiu comú? Hem de fer una Declaració Unilateral d'Independència?

Del 10 al 27 d'octubre 2017 es va malmetre l'oportunitat de declarar la independència davant el món. No es va mantenir el pols amb l'Estat a l'espera d'una negociació. Ara és que ens la neguen directament i ens obliguen a pensar noves vies per assolir-la.

La creació d'una [República virtual](#) ha estat una decisió encertada per marcar diferències de progrés tecnològic amb l'Estat espanyol i comptar amb un espai lliure de qualsevol forma d'opressió. Però la reacció del govern espanyol no s'ha

fet esperar i han descobert el que és i com pensen implantant la dictadura digital.

L'Estat espanyol segueix disposat a complicar la política catalana i mantenir la via repressiva contra els catalans. S'han acabat les bones paraules del president Pedro Sánchez. El PSC voldrà que VOX tingui escó de senador, servint-se del Tribunal Constitucional si convé.

Aquesta situació que comença a ser odiosa ens obliga a plantar cara i invocar el nostre dret a la llibertat d'expressió, això sí, pacíficament i democràticament. També els drets que les Nacions Unides reconeixen als pobles com Catalunya amb voluntat de convertir-se en estat. L'acció exterior no ha de parar a partir d'ara, s'hi posi com s'hi posi l'Estat.

La lluita més eficaç està a posar el govern espanyol contra les cordes de la il·legalitat internacional i exigir en tots els fronts el reconeixement dels nostres drets a recobrar l'Estat propi. No es tracta de fer manifestacions cridaneres, sinó de fer una feina internacional activa i efectiva. Cal pensar també en el Tribunal Internacional de Justícia de La Haia.

Dos partits catalans han plantejat celebrar un nou referèndum, aquesta vegada acordat amb l'Estat. L'Estat s'ha avançat a dir que no hi haurà referèndum. Però ens queda el dret a la insistència i a fer tasca parlamentària al Congrés dels diputats sense facilitar res al partit de govern. Potser és el que convé fer davant de qui ens nega el dret a l'existència com a poble.

I com és natural, que el poble català sàpiga qui són i com són els que ens governen a Madrid. Millor mentalitzar-se que el combat serà llarg i no oblidar qui som ni què són.

Ens toca, com hem dit altres vegades, resistir i persistir. Tenim uns drets inalienables i imprescriptibles que no ens poden prendre ni seguir prohibint. La fórmula és ara construir

república i guanyar pes internacional, construir més país i consolidar una societat cohesionada, igualitària i fidel a Catalunya i la democràcia.